

Szivárvány

A DEBRECEN-NAGYERDEI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA

2009/8

„Szivárványívet helyezem a felhőkre, az lesz a jele a szövetségnek, melyet én a világgal kötök.” 1Móz 9,13

Megnyitó

Hálásak vagyunk mindnyájan Istennek, azért a hétért, amit Sátoraljaújhelyen tölthettünk el. Megérkezésünk után hamar berendezkedtünk és kerestük hol, kinek tudunk segíteni az elhelyezkedésben.

A hét témája mélyen érintett mindnyájunkat, hiszen többen mély deformálódás után kerültünk e közösségbe. Köszönjük csoportvezetőnknek, hogy nagy szeretettel vezette csoportunkat a reformálódás útján. Az eltelt héten útmutatást kaptunk, hogyan változtassunk jellemhibáinkon Isten segítségével. Értékesnek tartjuk a csoportkeverést, ami azt mutatja, hogy egyformán szükség van minden generáció gondolataira, az egységes gyülekezet reformálásához.

Megerősödtünk abban, hogy a szolgálat fontos és építő erejű. Ezt mutatta kicsik és nagyok bizonyásgtétele, valamint az egyéb szolgálati alkalmak (csillagászati-, családi előadások, futballbajnokság).

Itthon is – Kálvin szavai szerint – „arra kell törekednünk, hogy egymásnak a tetteit és szavait kölcsönösen a legjobb értelemben vegyük”, mert így világíthatunk igazán Isten gyermeikeként.

Legyen ezért a hétért Istené a dicsőség.

Juha András és felesége, 22. csoport

Gyülekezetépítésünk folyamán a 14. többgenerációs nagytáborunkat rekord létszámmal, 355 (hétvégére 400) fő részvételével tartottuk Sátoraljaújhelyen. A bölcsődések, óvodások, hittanosok, ifisek, szülők, nagyszülők, dédszülők átlagéletkora 30,2 év volt. A legfiatalabb 7 hetes, a legidősebb 94 éves volt. A tábor lakóinak 55%-a 25 évnél fiatalabb volt. Öröm volt látni a 140 ifist is. A bölcsődéseken kívül 23 bibliakörben beszélgettünk.

Táborozásunk közel 9 millió forintba került, amely nagyrészt a részvételi díjakból gyűlt össze. Missziós célból vagy nehezebb anyagi helyzetük miatt több mint 60 fő kapott külön segítséget, részben tagjaink céladományából. A „Nagyerdei Egyházközségért” Alapítvány jelentős összeggel támogatta a tábort. Az idei 17 fővel 117-re emelkedett a „csupros atyafiak” (tizedszer táborozók) száma.

A hét témája: *„Reformálódásunk a XXI. században”* személyes, közösségi és missziói vonatkozásban.

A most és a következő számokban közölt beszámolókból remélhetőleg kitűnik, hogy érdemes volt imádkozni, sok fizikai, szellemi munkát és anyagiakat áldozni ezért a hétért.

Püski Lajos lelkész

Témafelvezetés

Győztesek

Ha visszagondolok a Sátoraljaúj-
helyen eltöltött egy hétre, akkor
az jut eszembe, amit Tiszteletes
Úr a vasárnapi záró istentiszteleten így
fogalmazott meg: minden nap ünnep, mert
minden nap ajándék.

Mind a közös, mind a “korosztályos”
alkalmak ezt a gondolatot erősítik, és az
is, hogy minden tekintetben teljes volt a
tábor, hiszen az igei és beszélgetős alkalmak
mellett sportrendezvényekre, túrázásra
vagy könnyed henylésre is volt lehetőség.
Minderre egy olyan csodálatos környezetben
került sor, amely segítette a lelki töltődést
és kikapcsolódást.

Számomra teljesen újszerű volt az egész
tábor, hiszen minden korosztály képviseltette
magát, és kissé szokatlan volt a csoportos
beszélgetések együttgondolkodó légköre is.
De mint teológus úgy gondolom, hogy a hét
alapvető gondolatához, a reformálódáshoz
mindenképpen hozzátartozik a közösségi
gondolkodás, hiszen bármilyen reform csak
akkor lehetséges, ha egyetértésben történik,
ezért a véleménycsere nagyon fontos lenne
minden egyházi közösségben.

A nagyerdei gyülekezet hálás lehet azért,
hogy ezt képes megvalósítani, mert sok
gyülekezet számára ez csak álom.

Kádas Richárd, Hóseás ifi

Eletünkben a valóban meghatározó
történetek belsőnkben zajlanak le.
Keresztyénként erőt adó bizonyosság,
hogy van gazdája életünknek. Szentlelke
által formálódunk, időnként a magunk
erejéből deformálódunk. Lehetőséget ka-
punk találkozásokra, hitünk közösségben
való gyakorlására. Gyülekezetünkben egyre
népszerűbb a tábor. Hálásak vagyunk Isten-
nek, hogy ezen a nyáron is egymás hite által
épülhettünk. Közelebb vitt önmagunk és
egymás jobb megismeréséhez, az evangéli-
umi igazságok elfogadásához. Megtapaszta-
lattuk, hogy a hitben nincsenek generációs
határok. Tábori rendezvényeinken örömet
adó kapocsként működött a különböző
korosztályok együttléte. Nyitottságot, egy-
más iránti toleranciát és nem utolsósorban
szeretetet erősített bennünk. Szabadon
dönthettük el, hogy az alkalmas időben ho-
gyan élünk az adódó lehetőségekkel. Jólesett
szurkolni sporteseményeken, rácsodálkozni
a kulturális programokon a sok tehetséges
résztvevőre, az esti áhítatok formabontó
nagyszerűségére, őszinteségére. Láthattuk
szülők és nagyszülők gondoskodó szeretetét,
időnkénti „megpróbáltatásait”.

Szeretnénk jövőre is együtt táborozni. Hi-
szen Isten csak oda küld áldást, ahol mi,
emberek szeretetben együtt tudunk lenni.

Leskóné Csilla, 17. csoport

„ÜDVÖSSÉGÜNK ERŐSSÉGE
NEM MI RAJTUNK,
HANEM ISTEN
TITKOS ELVÁLASZTÁSÁN
ALAPSZIK”
KÁLVIN JÁNOS

Középhittanosok

Az első két napon nem éreztem jól magam, mert nem voltak ott a tavalyi barátaim. Harmadnap viszont Isten csodát tett velem, mert találtam két új barátot: Csengét és Sacit. Nagyon jól éreztem velük magam a csoportfoglalkozásokon, a medencében (ami nagyon jó, hogy van), a vetélkedőkön és a csillagtúrán is. Örülök, hogy első helyezett lettem az úszóversenyen, annak ellenére, hogy nem szeretek úszni járni. A csoportvezetőink, Kata néni és Csilla néni nagyon jól irányítottak minket, mert mindketten kedvesek és aranyosak. Nekem az egész héten a legjobban a játékok tetszettek a csoportunkban és a lufihajtogatás. Szeretek ebbe a táborba jönni, mert új és régi barátokkal találkozhatok és új történeteket hallok Istenről.

Bácsi Nóra, Középhittan

„OLY TISZTELETTEL KELL
ISTEN DOLGAI FELŐL
GONDOLKOZNUNK,
HOGY KOMOLY HATÁSSAL
LEGYENEK RÁNK.”

KÁLVIN JÁNOS

Mikor a busz befordult az üdülő kapuján, mindenkinek voltak kétségei. Volt aki először jött, és olyan is, aki most tizedszer. Izgultunk. Közös hálószoza, újdonságok, meg is látszott rajtunk másnap... főleg hétvégén... Állva el tudtunk volna aludni. Ezért a délelőtti alkalom nem mindenkinek nyerte el a tetszését, viszont az esti áhítat a lemenetellel és a felmenetellel együtt mindenkinek tetszett.

A beszélgetések kötetlenebbek voltak az iskolai óráknál, többet játszottunk, énekelünk, vidámabb volt a hangulat.

A medencézés („csobbanás”) hozzátartozott a naphoz, úgy, mint más programok is, az ifis vetélkedő sajnos elmaradt. A pénteki kiránduláson mindenki elfáradt, és utána már szinte senkinek nem volt kedve csillagtúrára menni. Megajándékoztuk csoportvezetőinket Áront és Zsuzsit, majd teaházba mentünk, és a medence mellett énekelünk. Az úszóversenyt mi nyertük meg, és remélem, hogy majd jövőre is így lesz. Lényegében, a végére összerázódott a csapat. Nem is látszottak annyira szigorúaknak a szabályok. Mindenki azt mondta, jövőre is eljön, mert tetszett a közösség és a programok.

Hám Balázs, Nátánáel ifi

Nátánáel ifi

Az idei gyülekezeti táborban kb. 350-en épülhetünk lelkileg, testileg, és hasban, Ignác bácsi konyhájának köszönhetően.

Délután sok szórakozási lehetőség volt, amin főleg ifisek vehettek részt. A hittanosok számára a Hóseás ifi már több éve szervez vetélkedőt. Idén hat csapatra osztottak minket, majd léggömbre rajzolt térképek alapján kellett eljutni a tábor területén elhelyezett akadályokhoz. Ott különböző kihívásokat oldottunk meg: labdát pattogtatva megkerültünk egy széket; egy adott helyen megkerestünk eldugott tárgyakat; bekötött szemmel kerülgettünk székeket egy csapatársunk utasítására; vagy akár lerajzoltuk Püski Lajos bácsit. Az akadályverseny után az eredményhirdetés következett. A mi csapatunk, a sárga lufis csapat harmadik helyezett lett. A résztvevőknek egy szelet csokoládé, és egy ígés képeslap lett a jutalma. Nagyon köszönjük az ifiseknek, hogy gondolnak a kisebbekre, és hogy ilyen jó programot szerveztek nekünk. Remélem jövőre még többen tudnak részt venni a hittanos vetélkedőn.

Hodossi Márk, Nagyhittan

Hittanos vetélkedő

Éli ifi

Azt hiszem, az idei gyülekezeti tábor témájára érdemes lett volna minden táborozónak jó előre felkészülnie. Legfőképpen a magamfajtnak, akik ilyen-olyan okok miatt csak ritkán fordulnak meg tanév közben a Nagyerdei Gyülekezetben. Csoportunkban aránylag sok vendég vagy új tag volt, és ez gyakran a beszélgetésnek a délelőtti felvezetésben elhangzottaktól való elkanyarodását hozta magával. Később viszont rájöttünk, hogy mi nemcsak átbeszéltük a gyülekezetépítés személyes és közösségi lehetőségeit, hanem a kiscsoport keretein belül gyakoroltuk is azt. A helyzet nagyon új volt a csoport életében, hiszen eddig jórészt ugyanazokkal az emberekkel beszélgettünk minden évben, idén

pedig a csoport közel fele nem tartozott az Éli ifihez – eddig. A morzsaszedegetésen elhangzottak alapján a csoportépítés látható és hallható gyümölcsöket hozott.

Bízom benne, hogy az Éli ifi minden tagja ilyen élményekkel térhetett haza.

Orosz Judit, Éli ifi

A gyülekezeti tábor kiránduló napján a Sárospatakról mintegy öt kilométerre, a Megyer-hegyen levő Tengerszemhez zárandokoltunk. A gyaloglásból mindenkinek jutott, de az idősebbek és a kisgyermek az út járművel járható részét nem gyalog tették meg.

A hegy tetején nyilvánvalóvá vált számunkra, hogy a szédítően magas, függőleges falak szoros és nehéz emberi munkával alakulhattak ki. A most is látható elhagyott, lapos, hengeres malomkövek arról árulkodnak, hogy a hegy belsejében évszázadokon keresztül malomkő-bánya működött. Az alapanyag nem fogyott el, inkább a modern malomipar kialakulásával járt el az idő a malomkövel működő malmok fölött. A bányaművelés megszűntével a legmélyebb, lefolyástalan részeken felgyűlt a csapadékvíz, így keletkezett a „tengerszem”.

A Bibliában is sok helyen olvasunk malomkövekről. Akkor még nem lisztet, hanem gabonát árusítottak. A családokban rendszerint asszonyok végezték a kenyérsütés előtt a gabonaszemek összezúzását. A Máté 24-ben Jézus környezete készítésére sok mindent elmond az utolsó időről. A hasonlatok között szerepel a kézi malommal őrölt két asszony példája is (24,41). Minden keresztény, mi is azt érthettük meg a példázatból, hogy még az egyhangú munka közben is készen kell lennünk az Emberfia eljövetelére.

Dr. Nagy Mihály, Nyugdíjas csoport

„AZ EGYHÁZNAK EGÉSZ
LELKI KORMÁNYZATA
ARRA IRÁNYUL, HOGY
MINKET KRISZTUSHOZ
VEZÉRELJEN”
KÁLVIN JÁNOS

**Eszerente nyelven egybeszerkesztett
levelek egyvelege**

Eme nemes, kellemes, csendes helyre megkeresztelkedett emberek felkerekedtek, hegyeken repesztettek, rengetegen megjelentek. Szentek, de nem lenne helyes ezen nevetned. Reggelente nem vetettek keresztet, de elmerengtek, csevegtek, esedeztek: ezt nevezem remeknek. Egyes emberek nem mentek el Tengerszemhez, mert esett. Ehelyett tettek-vettek, szellemes versenyekben felelgettek, nem veszelkedtek, de fetrengve nevettek s nyertek. Medence mellett lelkendezve esztelenkedtek, felettek keresztben repkedtek, beleestek, s rettenetesen nedvesek lettek. Rengeteget ettek, de egyszer sem eleget. Eleven gyermekek este egyetlen mese mellett elszenderedtek, ellenben emezek vekengtek, s nem csendesedtek el. De egy embernek elege lett, s felkelt. E helytelen cselekedeteket nem engedhette, s e tettek ellen rendelkezett: Ejnye, szemtelen gyerekek, ne rendetlenkedjétek, legyetek rendesek, mert ezennel elmehettek Debrecenbe!

Részlet a Szellemi vetélkedőről (Szerk.)

Az ideai tábor az előzőekhez hasonlóan ismét áldottnak bizonyult. Csapatunk egyetemista, avagy fiatal pályakezdő tagjai vizsgáktól vagy a munka terheitől elgyötörten érkezett testi-lelki megújulásra vágyva. Sok mindenről lehetne írni, én mégis azt a békét emelném ki, ami az egész tábort jellemezte. 300-nál is több, mindenféle korú, nemű, gondolkodású ember, akikben egy lélek lakozik, egyaránt Istent keresik, összegyűlt, hogy együtt dicsérje az Urat jóságáért, és lélekben növekedjen. Szükségünk van a megújulásra, nemcsak egyénileg, hanem gyülekezeti, sőt felekezeti szinten is, erről is sok szó esett, és jó tudni, hogy jobbító, reformáló szándékainkkal más korosztályok, más hívő emberek is egyet értenek. Végezetül, a Táborgyertya műsorából egy reklámot idézek: „Jézus-szelet, mert Jézus szeret”.

Majoros Angéla, Dávid ifi

Kishittanosok

„Egy zsák bolha” -szokták mondani az első osztályos pedagógusok szeptemberben, mikor a kis elsősöket megkapják. Rátermetten pedagógusnak egy-két hónap elteltével sikerül a gyerekeket a napi lüktetés ritmusában lecsendesítenie, de nem 7 nap elteltével... Még akkor sem, ha minden napra kapunk a szolgálatkésztségtől ragyogó szemű ifjúságot.

Úgy jártunk ugyanis, hogy a kishittan húsz fője között az első nap végére 5-6 tagból álló „bolha” tulajdonságú csemetét véltünk felfedezni. Olyan ügyesen ugrabugráltak, hogy nehézséget jelentett még csak a nevesítésük is, hiszen a bolhák is van, mikor megpihennek, de még az angyalok is felszisszennek a bolha csípését követően.

A második napon már próbáltam előre átgondolt ülésrenddel az Isten ígését a nap középpontjává tenni, de csak az derült ki, hogy nem érdemes az angyalaimat feláldoznom. Újabb stratégiát kigondolva, több kreativitást ágyaztam a foglalkozásba. Délre ki is derült, hogy valóban egy zsák bolha verődött össze, amiknek én is tagja vagyok...

Mikor már tényleg nem volt több ötlet a tarsolyomban, akkor kértem csak igazán szívből Isten segítségét. Másnapról a kis bolhák tátott szájjal, ámulva figyeltek.

Kistófné Máthé Ildikó, Kishittan

Az idei tábor témája (reformálódás), szerintem mindenkinek aktuális, mivel véleményem szerint nincs olyan ember, akinek ne kellene megújulnia valamilyen tekintetben, legyen az testi vagy lelki, ugyanis ezek a formálódások visznek minket előrébb.

Mi, fiatalok, főleg a felnőtté válásról beszélgettünk sokat, nekünk most ez aktuális. Mitől lesz valaki felnőtt és ehhez mik és kik segíthetik hozzá? Ez mindenkinél máshogyan megy végbe, persze vannak alapvető hasonlóságok, pl. tanulmányok befejezése, munka stb., meg persze a rengeteg külső és belső hatás.

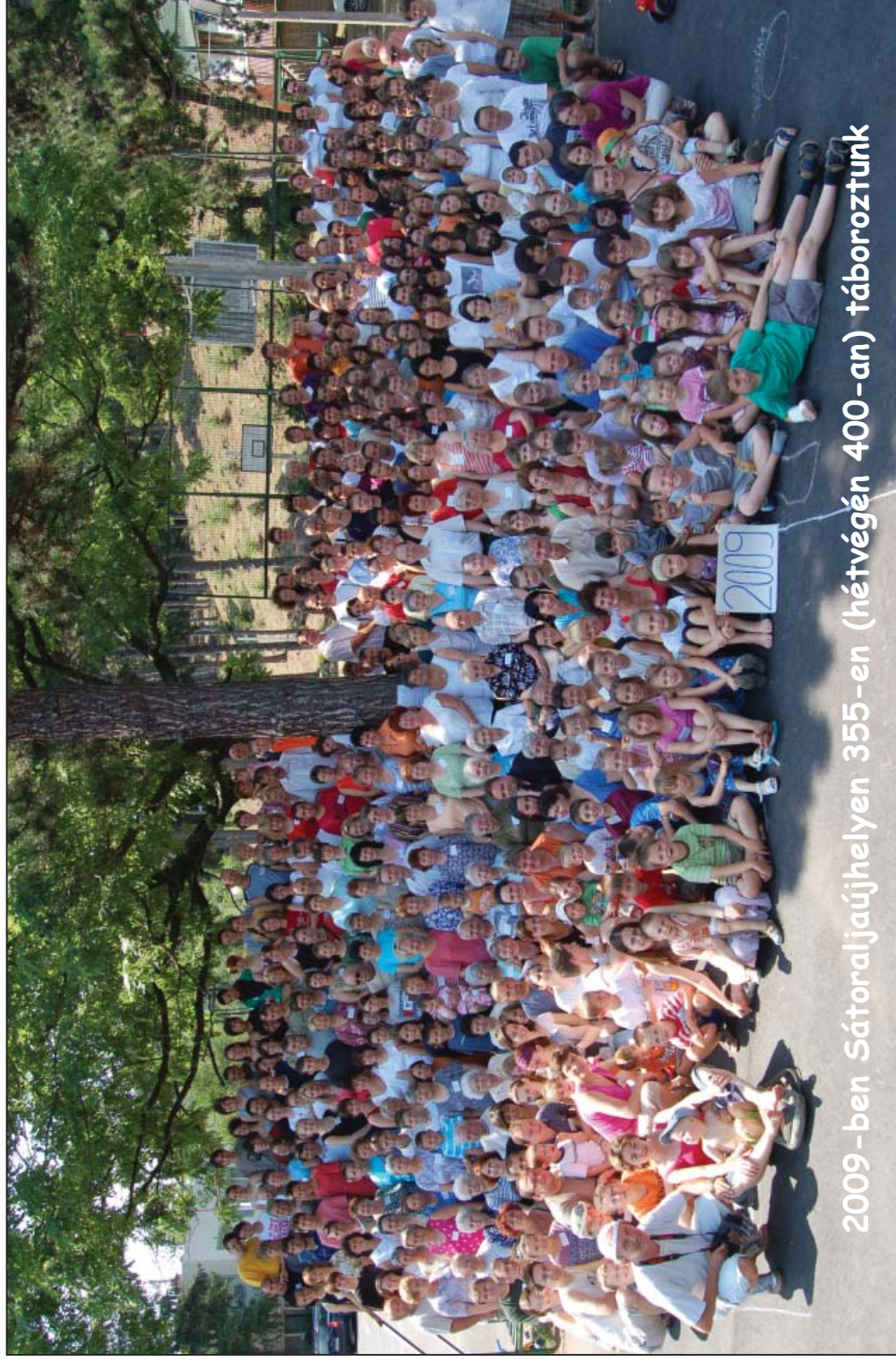
Nemcsak az embereknek, hanem a közösségeknek is kell tudniuk újítani, változtatni. Örülök neki, hogy a mi gyülekezetünk erre képes, tud reformálódni, ezt szerintem semmi sem mutatja jobban annál, mint hogy idén rekordszámban jöttek el a fiatal ifisek a táborba. Nagyon jó volt látni a fiatal arcokat, mintha magunkat láttam volna néhány évvel korábban. Nagyon tetszett még az, hogy volt olyan is, aki más gyülekezetből jött (más vallású is), és láthattuk rajta, hogy jól érzi magát ebben a közösségben.

Remélem, mindenkinek volt ilyen vagy hasonló pozitív tapasztalata az idén is.

Bokor Györk, Gábrriel-Fébé ifi

Teaházban

2009-ben Sátoraljaújhelyen 355-en (hétvégén 400-an) táboroztunk

Bár mamut méretűre nőttünk, az átlagéletkor drasztikusan csökkent, tanulság: a leghatékonyabb misszió a családalapítás.

De-és reformálódásaink: Az új tagok számával egyenes arányban nőtt a gögicséléssel és hempergéssel töltött idő, ami nem akadályozta az elmélyülést és rugalmas csoportvezetőnk munkáját. Új tagjaink más téren is modernizáltak: egyesek egészen a helyszínig motoron jöttek, sőt, időnként a társaság körbemotorozásával igyekeztek bekapcsolódni, de a korábban születettek sem maradtak el: döntés született a csigatészta készítő stábról és az átlagéletkor javításának támogatásáról. *Szabadidős tevékenységeink:* nőtt a délutáni- és csökkent az éjszakai alvással töltött idő. Néhányan törekedtek, hogy szüntelen mozogjanak, és ebbe másokat is bevonjanak (nem hivatalos *plezúrgyűjtő* verseny) és, hogy az Ábrahám-kör ereje teljében van, bizonyítéka: 3. hely a fociban.

Legvégül megállapítottuk: kettővel könnyebb, mint eggyel; de a legegyszerűbb hárommal, különösen akkor, ha nagymama és nagypapa is táborlakók. *Bang!*

Ábrahám kör

Fociztunk

Gyerekek éneke

Az idei tábor témájához igazodva az óvodásokkal olyan bibliai történetekkel ismerkedtünk meg, amelyek nagy építkezésekről (vagy rombolásról) szólnak. Felépítettük Noé bárkáját, a Babel tornyát, leromboltuk Jerikó falait, és megtanultuk Jézustól, hogy az okos építő az életét szilárd alapra helyezi.

A hőség és a ház előtti hinta csalogató ereje ellenére sikerült lekötni a csöppségek figyelmét, és úgy tapasztaltuk, hogy örömmel jönnek az óvodába.

Volt persze olyan része is a foglalkozásnak, amikor a bölcsisekhez csatlakozva a gyerekek a homokozóban megmutathatták, ki milyen szép homokvárat tud építeni.

A táborgyertyán az okos és a bolond építő történetét adtuk elő, amelyre sokat készültünk, és a sok próba jutalma egy-egy szelet finom csokoládé volt.

Az utolsó napi morzsaszedgetésen nagyon jó volt hallgatni a gyerekeket, akik megosztották velünk és egymással azokat az élményeket és örömöket, amelyeket ezen a héten együtt szereztek.

*Tamásné Soltész Viki,
Ovis csoport*

Minden évben izgalommal várom a táborunkat. Azt gondolom, ez egy nagyszerű alkalom arra, hogy gyülekezetünk épüljön mind hitben, mind közösségben.

Különösen a fiatalok felé érzem ezt fontosnak. Jó egy kicsit velük együtt, közösen megélni hitünket a hétköznapiakban.

Csapatunk most is örömmel fogadta a héten rövidebb időre hozzánk látogató korábbi táborozókat. Megnyugtató látni, hogy nem vesztek el, csak másfelé vezet most az útjuk.

A csoportkeverés ismét ösztönző beszélgetéseket hozott. Lelkesítő volt látni, hogy a tagoknak mennyi különböző ötlete van arra, hogyan lehetne a gyülekezeti közösségünket építeni, valamint megszólítani a körülöttünk élőket.

Egyetértés volt korosztályra való tekintet nélkül abban, hogy a már meglévő értékeinket semmiképpen sem szabad elvetnünk. Az új utakat azokra építve, azokból kiindulva kell megtalálnunk.

Remélem, hogy a sok ötletet fel is fogjuk tudni használni.

Nagy Katalin, Izrael ifi

Csoportkeverés

Zenekar

A kisfiammal negyedszer vettem részt a táborban. Itt mindig erőt kapok, megújulva térek vissza a hétköznapiakba.

A délelőtti kiscsoportos beszélgetéseken nagyon hasznos témákról esett szó, a misszió fontosságáról, egymás segítéséről, reformálódásunkról és deformálódásunkról.

Az utolsó napon a csoportok összekeverése gazdagította gondolataink kicserélését.

Rádöbrentünk, hogy – kortól függetlenül – hasonló felvetésekről beszélgettünk valamennyi csoportban. Figyelemre méltó a fiatalok meglátása, hogy jobban meg kellene ismertetni az emberekkel Jézust és tanításait. Az utolsó este „Jézus szelet” csokit ajánlódékoztak, mely „nyomokban szívérványt tartalmaz”.

Különösen nagy hatást gyakorolt rám a templomi éneklés. Azóta is dúdolom: „Ne félj, mert megváltottalak...” Ezeket a tábori dalokat szívesen hallgatnám itthon is, és átadnám másoknak is, ha CD-n megjelenne. Mivel a Klinikán dolgozom, a betegekkel történő kapcsolatom során tovább tudom adni a számomra fontos tanításokat, lelki vigaszt nyújtva ezzel. Munkatársaimmal is megosztottam a tábori élményeimet, melyeket ezúttal is köszönök lelkészeinknek és segítőknek.

Pappné Badarász Gabriella, 21. csoport

Vége ez a hét is eljött, amit már nagyon vártunk, ez abból is látszik, hogy az eddigi táborok közül az ideire jöttek el a legtöbben.

A héten új barátságok szövődtek, a régiek is megerősödtek.

Új szabadidős programként idén először zárandokút is volt a tábor keretein belül. A nagytúrán ismét megnéztük a gyönyörű Tengerszemet, melyhez a tábor egy része gyalog ment. A kilenc kilométeres túra érdekessége az volt, hogy az Út során a Lídiai ifisek csak egymás között előzhettek, a gyülekezet többi tagját tilos volt megelőzni. A túra során kiderült, hogy ez nagyon jó ötlet volt, mert nagyon jókat tudtunk beszélgetni. A Lídia ifi missziós ötlete a „Jézus szelet” volt (ajándék csoki), melyből a táborgyertyánál a gyülekezet tagjai „termékminót” is kaphattak. Számomra a táborgyertya jelentett igazi elcsendesedést. Nekem mindig tetszett, hogy ilyenkor csak egy-két gyertya világít, és halkán szól a zene, s közben jól el lehet gondolkodni az „élet dolgairól”. Lelkileg feltöltődve, de fizikailag kicsit megfáradva térünk haza.

Véha Krisztina, Lídia ifi

Mindenkinek mindenné lennénk, csakbogy némelyeket megnyerjünk Jézus Krisztusnak

lőször voltam gyülekezeti táborban.

Már így az első alkalommal is nyilvánvaló volt számomra, hogy a táborot “gondos pásztorok” szervezték, ami bizony nem volt könnyű feladat ilyen nagy létszám mellett. Ez és a nálam “tapasztaltabbak” sokat segítettek nekem a beilleszkedésben. Azokon az alkalmakon éreztem magamat a legjobban, amelyeken az egész tábor aprajánagyja részt vett. Nagyon megindító volt a fiatalok, és az idősebb generáció szolgálata is az esti áhítatokon, ami a lelki elmélyülést leginkább segítette számomra, de az elcsendesedéshez a szép környezet is hozzájárult. Mindenki komolyan vette a feladatát, és képessége szerint a legtöbbet nyújtotta. Jóleső érzés volt megtapasztalni, hogy nemcsak a fiatalabb generáció, hanem mindnyájunk számára sok jó példa volt elfogadás, tolerancia, türelem tekintetében is. Ebben a táborban valóban Isten kegyelméből voltunk együtt szeretetben, békességben. Azt is beláttam a tábor végére, hogy ezekben a dolgokban nemcsak a tábor idején részesülhetünk, hanem otthon a mindennapok során is.

A záró istentisztelet szintén nagyon fontos üzenetet hordozott, azzal kapcsolatosan, hogy hova is érdemes helyezni a hangsúlyt az életünkben, és mi az, aminek elsődlegesnek kell lennie, azaz, hogy nem a külsőségek hajszolása a fontos, hanem Istennel való kapcsolatunk gondozása és erősítése.

Oláh Erika, 16. csoport

„ARRA KELL TÖREKEDNÜNK,
HOGY... EGYMÁSNAK
A TETTEIT ÉS SZAVAIT
KÖLCSÖNÖSEN A LEGJOBB
ÉRTELEMBEN VEGYÜK...”

KÁLVIN JÁNOS

Lén voltam először a gyülekezettel táborban. Nem hittem volna, hogy ilyen jól fogom érezni magam.

A közös énektanulás, a csoportvezetők által gondosan előkészített délelőtti beszélgetések, a közösen elfogyasztott finom ételek, a délutáni programok és az esti áhítat mind hozzájárultak lelki felfrissülésünkhöz.

Mialatt feltöltődöttünk és magunkba szívtuk a hegyi levegőt, talán Istenhez is közelebb kerültünk.

Egyik nap ifjvezetőink érdekes feladatot találtak ki nekünk. Megtapasztalhattuk, hogy milyen misszionáriusként hirdetni az Igét. De nem egzotikus népek körében, hanem a gyülekezeten belül. Így missziónk során kártyát osztogattunk a kishittan legügyesebb tagjainak és papírvárat hajtogattunk a lelkes kis ovisoknak. Alkalmazkodtunk hozzájuk és az ő nyelvükön beszéltünk velük, így talán sikerült valamit átadnunk nekik, és küldetésünk sikerrel zárult.

Sok szép élménnyel lettem gazdagabb ezalatt az egy hét alatt. Jövőre is eljövök, és remélem, hogy néhány év múlva talán én is részesülhetek abban a megtiszteltetésben, hogy növelhetem a „csupros atyafiak” táborát.

Kovács Eszter, Matuzsálem ifi

Csupros atyafiak

18. csoport

lső táborunk volt. Nem tudtuk, mi vár ránk. Én három könyvet is betettem a bőröndbe. Megfordult a fejemben, hogy esetleg a laptopot is elviszem. Gondoltam, üres óráimban majd olvasok, és talán írni is fogok valamit. Nem voltak üres óráink. Szerintem üres perceink sem, mégsem rohantunk sehová.

Mindent kitöltött az őszinte egymáshoz fordulás, a kitárulkozó beszélgetések, a közös éneklés, a lelket melengető testvéri szeretet. Le tudtuk tenni terheink egy részét, és egy hétre kiszálltunk a mindennapok mókuskerekéből.

A gyerekeink is megtalálták a társaságukat, reméljük, hosszú évekre.

Három, négy generáció talált egymásra és forrt össze egy közösséggé, ami egy családon belül is kisebbségként számíthat, nem-

hogy egy 390 fős gyülekezeti táborban.

Rokonlelkekre, testvérekre találtunk. Jóleső, szívet melengető, felszabadult érzés volt mindez.

A lélek wellnesse volt ez a hét, amiért hálával tartozunk.

Már ott eldöntöttük, jövőre is menni fogunk, de könyveket akkor már nem teszek be a bőröndömbe.

Pusztai Gábor, 18. csoport

Ha egy külsős fiatal meghallaná azt, hogy 350 ember egy helyen „összezsúfolva” táborozik kvázi gyülekezetként, egyből az jutna az eszébe, hogy ott nem is lehet az embernek jól éreznie magát, mert nem azonos a korosztály. Hát persze, hogy nem azonos... Ez a lényeg benne. Több ember, több élettapasztalat, több vélemény. Az ez évi téma magában hordozta a többgenerációs közösség problémáit, az ezek orvoslására javasoltak összegyűjtését és megtárgyalását.

A Józsué ífi a 17-18 éves fiatalok csoportja. Ebben az életkorban, vagy még hamarabb az a legfontosabb, hogy az ember olyan jelleművé formálódjon, amellyel 20-30 év múlva is együtt tud élni és a tükörbe tud nézni. Megőrizni emberi méltóságunkat és máséra is vigyázni.

Sajnos Gál Gábor ifivezetőnk, lemondott tisztségéről, teljes mértékben megérthető okokból. Ez utolsó nap történt, morzsaszedeteskör. Mindenesetre megrázott minket a hír, és mélységesen sajnáljuk, de tudjuk, hogy ezzel nincs vége a mély beszélgetéseknek, a közös élményeknek. Sőt, ez remélhetően még jobban összekovácsol minket.

Nagy Dániel, Józsué ífi

Medencében

Csoportvezetők

Reggelinél nagyon vágytam még paradicsomra. Asztaltársam ott-hagyta tányérját. Megörültem, hogy szerezhetek még paradicsomot. Illendően megkérdeztem, akar-e még valamit enni. Pont a paradicsomot vette ki. „Ez nem lehet igaz”, gondoltam.

Abban a pillanatban ott termett egy férfi, aki pont tőlem kérdezte meg, hogy kell-e nekem a megmaradt két paradicsoma. Nagyon hálásan köszöntem meg, és eszembe jutott az Ige: „még számon sincs a szó, Te már egészen érted azt”.

Másnap reggel a rántottát kívántam meg. Utána is jártam a repetának, s az utolsó adagot sikerült megkaparintanom. „Ez az Uram!” Örömmel vittem asztalomhoz, ahol megjelent egy új asztaltárs, és hálás volt,

hogy hoztam neki. „De hát félreért” gondoltam, s vártam, hogy az Úr hogyan lép. Igéjével segített meg: „hitetekhez pedig ragasszatok... mértékletességet,... testvérszeretetet”. Milyen jó, hogy nem a vágyaim vezérlik Istent, hanem az Ő igéje engem! Így mindig azt kapom, amire igazán szükségem van! „Kérlek Uram, szüntelen reformálj, és adj készséget az engedelmességhez!”

Kovács Károly, 19. csoport

Hálás vagyok, hogy itt lehettem, ebben a táborban, mert sok mindent tanultam a közösségépítésről. Nekem a legjobban a társaság tetszett és a beszélgetéseink, igaz, néha fáradtak és nyűgösök voltunk a melegtől. Idén kivételesen sokan voltunk, de megpróbáltunk odafigyelni egymás véleményeire és megérteni azokat. Nagyon sokat jelentett a közösségépítés szempontjából, hogy egy hétig együtt lehettünk, és ezáltal a személyiségünk is formálódott valamelyest.

Tetszetek a délelőtti énektanulások, felébresztett minket a reggeli „kómából”. A legjobb dolgok közé tartoztak a medencés együttlétek, amikor mindenki önfeledten és vidáman ugrált ill. fürdött, és az esti séták a táborból a templomba és vissza. Azt sajnáltuk nagyon, hogy az egyik ifivezetőnk csak 3 napig tudott velünk maradni, és rossz volt, hogy nem volt részese a többi beszélgetésünknek, de Isten így is velünk volt és vigyázott ránk.

Győri Hajnalka, Kornéliusz ifi

„AZ AZ ÉLETMÓD A
LEGDICSÉRETESEBB
ISTEN ELŐTT, MELYBŐL
VALAMI HASZON HÁRUL
AZ EMBERI KÖZÖSSÉGRE.”
KÁLVIN JÁNOS

Hála és dicsőség Neked Mindenható Mennyei Atyám, hogy tizedszer is részesülhettem gyülekezetünk tábori áldásaiban.

Köszönöm lelki vezetőinket, csoportvezetőinket, a szolgálatot végzőket és a szolgálatvégzés lehetőségét, a testvéri közösséget. Köszönöm, hogy ennyiünket szeretetben vezettél, önvizsgálatra és gondolkodásra készítettél.

Köszönöm csoportunk bensőséges hangulatú, őszinte, egymást segítő és kiegészítő beszélgetéseit. Kérlek, add, hogy a hétköznapi forgatagában is fontosnak tartsuk a napi igeolvasást, imádságot; a szorosabb kapcsolattartást gyülekezetünkkel; a bibliakörben való rendszeres részvételt; a szolgálatvállalást.

Köszönöm a korosztályokat átívelő missziós megújulásunkat, növekedésünket tervező beszélgetéseket.

Kérlek, segíts nekünk, hogy az valósuljon meg belőle, ami Neked kedves. Azt, hogy az alkalmas időt bölcsen használjuk ki. Az Úr Jézus Krisztus szabadításáról mindenki számára egyszerűen és érthetően tudjunk beszélni. Ámen

Turza Teréz, 20. csoport

**KÖVETKEZŐ SZÁMUNKBAN
FOLYTATJUK
A KÉPEK KÖZLÉSÉT.**

Szivárvány –

a Debrecen-Nagygyerdei Református Egyházközség hírlevele
4032 Debrecen, Bolyai u. 25. Telefon: (52) 410-811

Felelős kiadó: Püski Lajos

Tördelés: Bene Lászlóné

Nyomda: REXPO Kft.

Készült 700 példányban

17. évfolyam 8. szám

Megjelenik havonta

Egyházközségünk számlaszáma: 11738008-20012917

Gyülekezeti honlapunk címe: www.refnagyerdo.hu

Reggel a kápolnában

Táborgyertya

A „falak” leomlanak

A Tengerszem felé

